

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/6/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316204387
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2316204387.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Terézie Mecelovej v právnej veci žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: U. U. rod. S., nar. XX. H. XXXX, bytom U., H. XXX/XX, o 1.058,62 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 3. októbra 2017 č. k. 17C/106/2016-49 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **r u š í** a vec **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie sumy 1.058,62 eur, poplatkov za poistenie 3,33 eur, úrokov 73,73 eur, úrokov z omeškania 1,20 eur a 19,9% ročne zo sumy 1.058,62 eur od 23. októbra 2015 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.058,62 eur a zo sumy 73,73 eur od 23. októbra 2015 do zaplatenia. Žalovanej náhrada trov konania priznaná nebola. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 37 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 a 2, § 53b ods. 1, § 53c, § 54 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 457, § 458 ods. 1 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 1 ods. 1, § 9 ods. 1, 2 písm. k/, § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o úvere dňa 8. januára 2014, na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanej úver vo výške 1.500 eur, ktorý sa zaviazala žalovaná splácať spolu s úrokom v pravidelných mesačných splátkach do 18. decembra 2017. Žalovaná porušila svoje zmluvné povinnosti a preto bola vyzvaná na predčasné splatenie úveru najneskôr do 1. novembra 2015. Žalobkyňa nevyužila svoje právo pred súdom spresniť a objasniť skutočnosti tvrdené v žalobe. Súd prvej inštancie nemal povinnosť odročiť pojednávanie za účelom písomného vyzvania žalobkyne na doplnenie sporných tvrdení a preukázanie tvrdených skutočností. Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 150 a § 153 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z. v znení neskoršieho právneho predpisu). Súd nemôže vyzývať stranu na preukázanie svojich tvrdení a pri rozhodovaní vychádza z toho, čo strana v konaní preukáže ku dňu, kedy rozhoduje. Súd prvej inštancie poukázal i na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) sp. zn. I. ÚS 38/2013, v ktorom bolo konštatované, že k odňatiu možnosti konať pred súdom nedochádza ani porušením zásady kontradiktórnosti ako základnej súčasť práva na spravodlivý proces. Táto zásada znamená, že obom stranám konania musí byť daná možnosť zoznámiť sa so stanoviskami a dôkazmi predloženými súdu s cieľom ovplyvniť jeho rozhodnutie - či už protistranou alebo na konaní nezúčastneným subjektom, od ktorého si prípadne súd takéto vyjadrenie alebo dôkaz môže vyžiadať - vyjadriť sa k nim. Súd prvej inštancie uviedol, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou strán konania, urobil tak preto, že daný argument a odpoveď naň nepovažoval za rozhodujúci pre súdne rozhodnutie (s poukazom na príslušné rozhodnutia). Do obsahu základného práva podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, nepatrí dožadovať sa stranou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov. Súd prvej inštancie zhodnotil,

že žalobkyňou predložené všeobecné podmienky neboli preskúmateľné z dôvodu minimálnej výšky písma. Skonštatoval, že nie je zrejmé (zo žaloby ani z predložených listinných dôkazov), koľko žalovaná zaplatila a kedy sa tak stalo, preto nemohol posúdiť celkovú dlžnú sumu. Zmluva je pre spotrebiteľa značne mäťuca, neprehľadná a neurčitá, obchádza zákon a pre súd je preto dôkazom o pochybných praktikách žalobkyne. Predložená úverová zmluva neobsahuje zákonné náležitosti a je neplatná z dôvodu, že obchádza zákon a je neurčitá. Súd prvej inštancie dospel tiež k záveru, že úverovú zmluvu je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov, pretože v nej absentuje údaj podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia). Vzhľadom na nesprávne a neúplne uvádzané údaje v zmluve, súd prvej inštancie označil zmluvu za absolútne neplatnú, pretože svojím obsahom obchádza zákon a prieči sa dobrým mravom. V zmluve uvádzané údaje o výške poskytnutého úveru a celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom vo výške 2.274,88 eur činí zmluvu neurčitou a žiadnym výkladom nebolo možné prísť k záveru, ako žalobkyňa dospela k tejto sume. Pri počte splátok 48 vo výške mesačnej splátky 45,31 eur, by mala žalovaná zaplatiť spolu 2.174,88 eur, pričom rozdiel vo výške 100 eur zo zmluvy nevyplýval. Aj uvedená skutočnosť robí zmluvu neurčitou a teda neplatnou. Žalovaná suma je preto nepreskúmateľná. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP, teda úspechom žalovanej, ktorej však trovy konania nevznikli, preto jej ich náhrada nebola priznaná.

2. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa navrhujúc jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalobkyňa poukázala na účinnosť civilného procesného predpisu, avšak žaloba bola podaná podľa predchádzajúcej procesnej normy (8. marca 2016). Ak súd prvej inštancie považoval žalobu za neúplnú, bol daný postup podľa § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších právnych predpisov, účinný do 30. júna 2016), prípadne podľa § 129 ods. 1 CSP. Za porušenie práva na spravodlivý súdny proces je treba považovať aj rozhodnutie súdu vo veci samej bez úplnej, resp. určitej a zrozumiteľnej žaloby, pretože takýmto rozhodnutím bolo odopreté právo na ochranu oprávneného nároku žalobcu, uplatneného žalobou. Ak súd prvej inštancie striktnie aplikoval zásadu koncentrácie konania, bol ju povinný aplikovať voči obojstrannému sporu. Pokiaľ ide o preukázanie dlhu žalovanej, žalobkyňa preukázala výšku dlžnej sumy ku dňu podania žaloby. Žalovaná, ktorej boli doručené upomienky a zosplatňujúca výzva, i žaloba, nikdy nenamietala žalobkyňou poskytnutú sumu, ako ani svoj dlh, ktoré skutočnosti neboli medzi stranami vôbec sporné a nebol dôvod na to, aby túto žalobkyňa, bez akejkoľvek výzvy zo strany súdu na ďalšiu špecifikáciu, ďalej dokazovala. Žiadna ďalšia úhrada zo strany žalovanej, po predčasnom zosplatnení úveru, nebola poskytnutá. Žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/67/2017, v ktorom bolo konštatované, že súd musí brať do úvahy vyjadrenia oboch strán a pokiaľ existuje tvrdenie jednej strany, ktoré nebolo spochybnené druhou stranou, ani obsahom spisu, súd má takéto tvrdenie považovať za nesporné. Ak dospeje k záveru, že tvrdenie je pochybné, môže požiadať strany o ďalšie skutkové tvrdenia a vysvetlenia (§ 150 ods. 2 CSP). Pokiaľ žalovaná tvrdenia žalobkyne nepoprela, neexistoval dôvod, prečo by mala žalobkyňa predkladať dôkaz o zaplatení žalovanej sumy žalovanou (je v záujme žalovanej, aby sa v konaní vo veci bránila tým, že žalovanú sumu už uhradila a predložila o tom dôkaz). Bolo preto neopodstatnené zo strany súdu prvej inštancie požadovať, aby žalobkyňa predkladala dôkazné prostriedky za účelom obrany žalovanej (uvedené bolo v rozpore so zásadami sporového konania). Predložené obchodné podmienky boli čitateľné. Pokiaľ súd považoval za potrebné ich doručiť s väčšou veľkosťou písma, mohol o to požiadať. Na obchodné podmienky však neprihliadol. Z návrhu novely zákona o spotrebiteľských úveroch z októbra 2015 nevyplýva povinnosť uvádzať v zmluve presný rozpis toho, aký podiel z jednotlivých splátok pripadá na úhradu istiny a úrokov. Slovenská republika v rámci písomného vyjadrenia k Smernici 2008/48/ES listom z 11. mája 2015 uviedla, že relevantné znenie zákona nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné určenie, aká časť každej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Zo zmluvy je zrozumiteľné a jasné, že výška splátky pozostáva z prípadného poplatku za poistenie, úroku a pochopiteľne zvyšok tvorí istina. Žalobkyňa mohla poskytnúť žalovanej uvedené údaje na základe žiadosti žalovanej a bezplatne. Podľa rozsudku Súdneho dvora Európskej únie sp. zn. C-42/15 bolo konštatované, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere obsahovala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy splátok. Zmluva o úvere nemusí vo forme amortizačnej tabuľky ani spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny a tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej

vnútroštátnej úprave. Žalobkyňa poukázala aj na Stanovisko odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska z 18. apríla 2017 (podľa Smernice 2008/48 nemožno žiadať presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu). Žalobkyňa označila i rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/149/2016 a 17Co/17/2017, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/68/2017, 6Co/84/2017, tiež 6Co/310/2017. Zmluva umožňovala jednoduchým spôsobom priemernému spotrebiteľovi poznať všetky rozhodujúce parametre spotrebiteľského úveru, ako aj podmienky jeho splácania, vrátane nákladov, s možnosťou porovnania s iným spotrebiteľským úverom na trhu. Žalobkyňa poukázala na nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie o neurčitosti výšky dlhu, ktorú mala žalovaná podľa zmluvy uhradiť. Výška anuitnej splátky bola dohodnutá sumou 45,31 eur, dohodnutý počet splátok bol 48, poplatok za poskytnutie úveru bol dohodnutý vo výške 100 eur, preto celková suma, ktorú mal dlžník uhradiť činila spolu 2.274,88 eur. Všetky uvedené skutočnosti boli obsiahnuté v bode 1.2 úverovej zmluvy a aj bez použitia obchodných podmienok boli určité, zrozumiteľné a pochopiteľné pre priemerného spotrebiteľa.

3. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadрила.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

5. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa spolu s podanou žalobou predložila súdu Zmluvu o úvere zo dňa 8. januára 2014, všeobecné obchodné podmienky, upomienku, výzvu na predčasné splatenie úveru, sadzobník poplatkov.

6. Žalovanej bolo doručované poučenie (súdom prvej inštancie) tiež o povinnosti pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia, týkajúce sa sporu (§ 150 ods. 1 CSP).

7. Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP).

8. Pojmami procesný útok a procesná obrana (§ 149 CSP) zákonodarca zdôraznil kontradiktórnosť procesného postavenia strán v sporovom konaní. Ustanoveniami § 149 až § 154 CSP malo dôjsť k prehĺbeniu sporovosti konania, s cieľom prispieť k zefektívneniu, zrýchleniu a zhospodárneniu sporového konania. Porušenie povinnosti tvrdenia, zakotvanej v ustanovení § 150 CSP pre obidve strany sporu sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP), alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). Uvedeným spôsobom je potrebné postupovať aj v spotrebiteľských sporoch, pri ktorých sa nepoužijú ustanovenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii v zmysle § 296 CSP, t. j. § 153 a § 154 CSP (porov. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co 405/2017).

9. V zásade teda platí, že dokazovanie v sporovom konaní slúži na zistenie toho, čo strany tvrdili, pričom súd má možnosť určitej materiálnej korekcie. Účelom materiálnej korektívy je v rozumnej miere zmierniť prísne formálne dôsledky nesplnenia povinnosti tvrdiť (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016).

10. Z obsahu spisu je zrejmé, že tvrdenia žalobkyne, čo do uzavretia zmluvného vzťahu so žalovanou a výšky dlžnej sumy, žalovaná žiadnym spôsobom nepoprela. Konštatovanie súdu prvej inštancie o nepreukázaní spôsobu výpočtu výšky pohľadávky (špecifikovanej v žalobe) nemalo tak oporu v zistenom skutkovom stave, založenom na základe prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany (§ 149 CSP).

11. Zásadne platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce, sú záležitosťou žalovanej strany (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 8Cdo 181/2016).

12. Žalobkyňa dôvodne namietala v odvolaní záver súdu prvej inštancie o neurčitosti dohodnutej výšky dlžnej sumy, keďže v zmluve o úvere zo dňa 8. januára 2014, priamo v článku 1.2 bola uvedená výška anuitnej splátky sumou 45,31 eur, dohodnutý počet anuitných splátok 48, poplatok za poskytnutie úveru 100 eur a preto celková výška, ktorú sa žalovaná ako dlžníčka zaviazala uhradiť, predstavovala 2.274,88 eur. Uvedené skutočnosti boli určité, zrozumiteľné a jednoznačne vyplývali z písomnej zmluvy o úvere. Žalovanou tiež neboli popreté.

13. Ak súd prvej inštancie považoval za potrebné (pre svoje rozhodnutie) ďalšie skutkové tvrdenia, na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností, podľa § 150 ods. 2 CSP mohol o to strany, vrátane žalobkyne, požiadať. Uvedeným spôsobom ale nepostupoval. Rovnako tak neodmietol žalobu z procesných dôvodov podľa § 129 ods. 3 CSP.

14. Žalobkyňa preto správne poukazovala v odvolaní na potrebu brať do úvahy vyjadrenia obidvoch strán sporu a pokiaľ existuje tvrdenie jednej strany, ktoré nebolo spochybnené druhou stranou, ani obsahom spisu, súd prvej inštancie mal takéto tvrdenie považovať za nesporné, pričom ak dospel k záveru, že tvrdenie je pochybné, mohol požiadať strany o ďalšie skutkové tvrdenia a vysvetlenia podľa § 150 ods. 2 CSP (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/67/2017). Pokiaľ žalovaná tvrdenia žalobkyne nepoprela, neexistoval dôvod, prečo by žalobkyňa mala predkladať v spore dôkazy o zaplatení žalovanej sumy žalovanou, v záujme ktorej je brániť sa tým, že žalovanú sumu už uhradila a predložila o tom dôkaz (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/67/2017).

15. Bez jasného argumentačného základu a právnej úvahy sa potom javilo konštatovanie súdu prvej inštancie o neurčitosti úverovej zmluvy, jej obchádzaní zákona a rozpore s dobrými mravmi. Protirečivý bol záver súdu prvej inštancie o označení úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov (z dôvodu absencie obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere) t. j. za platnú zmluvu a súčasne kvalifikujúci zmluvu o úvere ako absolútne neplatnú (podľa § 37 ods. 1 a § 39 O. z.).

16. Vzhľadom na protichodné a neúplné závery súdu prvej inštancie, napadnuté rozhodnutie postrádalo argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať.

17. Zákon (§ 220 CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia, normovaním obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozsudku obsahovať, keďže má význam z hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany účastníkov konania, ako i vyššieho súdu, ktorý ho bude preskúmať, ale aj zo strany verejnosti.

18. Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016).

19. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu.

20. V odôvodnení rozhodnutia má súd náležite vysvetliť, ako sa vysporiadal s rozhodujúcimi a zistenými skutočnosťami a na akom základe prijal právne závery. Preto ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné a určité vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 226/03).

21. S poukazom na vyššie uvedené je dôvodné konštatovať, že súd prvej inštancie nepostupoval vyššie uvedeným spôsobom a neriadil sa ani ustanovením § 150 a § 151 CSP, v dôsledku čoho bol postup súdu prvej inštancie v nesúlade s právom strany na spravodlivý proces.

22. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

23. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, postupovať v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu.

24. Skutkové tvrdenia žalujúcej strany sú prostriedkami procesného útoku a skutkové tvrdenia žalovanej strany sú prostriedkami procesnej obrany (§ 149 CSP). Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti, pričom z ustanovenia § 151 CSP vyplýva procesná sankcia za nesplnenie procesnej povinnosti (§ 151 CSP). Súd prvej inštancie na základe vyhodnotenia splnenia procesnej povinnosti strán konania, podľa § 150 a § 151 CSP, posúdi spornosť skutkových tvrdení strán, s vyvedením dôsledkov nesplnenia procesnej povinnosti.

25. Ak súd prvej inštancie dospeje k záveru o potrebe korekcie následku nesplnenia procesnej povinnosti (CSP upravuje civilný proces v materiálnom poňatí, teda v zmysle zásady spravodlivej a účinnej ochrany práv podľa čl. 2 CSP), svoj postup odôvodní v uvedenom smere. Pri hodnotení použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, bude dôsledne vychádzať z preukázaných zmluvných dojednaní strán konania, predovšetkým z jednoznačne dohodnutého predmetu úverovej zmluvy, teda výšky poskytnutého úveru, úrokovej sadzby, mesačnej splátky a jej splatnosti, dohodnutého počtu splátok, ako aj dohodnutej celkovej sumy, ktorú sa žalovaná zaviazala ako protiplnenie zaplatiť žalobkyni (2.274,88 eur), pričom bude tiež vychádzať zo správne vyhodnotenej výšky dlhu žalovanej.

26. Pri vykonávaní dokazovania bude súd prvej inštancie okrem prejednacej zásady a zásady kontradiktórnosti konania, aplikovať i zásadu predvídateľnosti postupu súdu, ako i prihliadať na špecifická tzv. spotrebiteľských sporov ako sporov s ochranou slabšej strany (§ 290 CSP a nasl.).

27. Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo určité a presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

28. Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

29. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

30. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.